

A woman in a red hat and blue coat is walking on a cobblestone path, carrying a brown suitcase. In the background, a city skyline with a prominent church spire is visible across a body of water under a hazy sky.

Sága rodiny
Lembergů

Česká naděje

Karin
Lindbergová

motto

Česká naděje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Karin Lindbergová

Česká naděje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**Sága rodiny
Lembergů**

Česká naděje

**Karin
Lindbergová**

motto

© Karin Lindberg, 2024
Translation © Rudolf Řežábek, 2025
© Nakladatelství XYZ, 2025

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-267-2854-2
ISBN e-knihy 978-80-267-2856-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2857-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2855-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Předmluva

Milá čtenářko, milý čtenáři,

to, co nás drží na nohou, je láska, soucit a respekt. S empatií lze překonat hluboké příkopy a vyléčit rány na duši. Jestliže vám záleží na lidských osudech, najdete v této knize rodinný příběh, který stojí za přečtení a který se odehrává v dnes již ztraceném historickém kraji, v sudetských Čechách.

Podle současného chápání se snad dají některé věci popsat jinak, než jsem to udělala já, ale chtěla jsem v tomto románu vylíčit každodenní starosti a radosti a život co nejautentičtěji. Vyjádření protagonistů neodrážejí můj osobní názor.

Je to příběh země, která zmizela z mapy, a jejích obyvatel. Jako všude, i zde byli dobří a špatní lidé. Hrdinové a padouši. Někteří protagonisté jednali odvážně a rozhodně, jiní přihlíželi nebo se schovávali za vlastní obavy a strach.

Tímto románem bych vám, milá čtenářko a milý čtenáři, chtěla ukázat svět, který dnes již neexistuje. Ráda bych vás přenesla do

minulosti a poskytla vám svými řádky několik zábavných hodin. Snad budete sdílet nadšení s mými postavami stejně, jako jsem to při psaní zažila já.

Se srdečnými pozdravy
Karin Lindbergová

Mapa Čech

„Domov je vůně našich vzpomínek.“

Anke Maggauer-Kirsche

Seznam osob

Rodina Lembergových

Carl Lemberg, domácí pán a hlava rodiny

Emilie Lembergová, domácí paní

Ferdinand Lemberg, nejstarší syn

Alba Lembergová, nejstarší dcera

Charlotte Lembergová, nejmladší dcera

Kilian Lemberg, nejmladší syn

Helene Schwemmerová, matka Emilie

Služebnictvo

Josef Teschner, vrchní sluha

Maria Schlegelová, hospodyně

Theresia Püschelová, kuchařka

Kitty Knollová, služebná

Margot Wenzelová, služebná

Otto Herzog, řidič

Ostatní

Günter Scholz, vedoucí provozu tkalcovny v Martínkovicích

Margarete Winterová, tkadlena

Walter Preissler, účetní

Miroslav Svoboda, pomocná síla

Alfred Weisser, přítel rodiny Lembergových

Paul Weisser, syn Alfreda Weissera

Gretl Pfaffenzellerová, Albina spolužačka

Anita Schwartzová, Albina spolužačka

Kurt Letzel, Ferdinandův spolužák

Augustin Hildburg, vesnický farář

Jarmila Procházková, Carlova milenka z Prahy

Prolog

Každá rodina má svá tajemství. V rodině Lembergových se musejí za každou cenu zachovat. Jsou smrtící, protože mají moc zničit úplně všechno.

Kapitola 1

Prosinec 1937

Alba se zadívala z okna svého vlakového kupé. Na českou zimu se člověk může spolehnout, pomyslela si a na tváři se jí objevil úsměv. Slabé zimní slunce zmizelo za vysokými skalami a lesy a jeho jemná záře zbarvila večerní oblohu do růžova. Vysoko ve vzduchu kroužilo káně a doufalo, že objeví něco k nasycení. Alba si všimla několika jelenů na zasněženém poli. Dlouhé hodiny ji provázelo neustálé rachocení vlaku.

Pocítila toužebné záchvěvy radostného očekávání. Až doteď si neuvědomovala, jak moc se jí stýskalo po domově. V uplynulých měsících si ji předávali od jedné spřátelené rodiny ke druhé, z Curychu přes Paříž až po Berlín. Je to pro její dobro, vysvětlili jí rodiče, když na jaře dokončila střední školu. Rodiče jí udělali ústupek, když jí dovolili jít na studia, ale poté od ní otec a matka očekávali, že se bude chovat jako dívka z lepší rodiny a porozhlédne se po vhodném manželovi – a protože k tomu dosud nedošlo, tak ji

vyslali na cesty. Bohužel se nikdo nezajímal o to, co si přeje samotná Alba. Ke svému nejodvážnějšímu snu o tom, že bude moct vystupovat techniku jako její bratr Ferdinand, měla asi tak daleko jako vůl k dojení mléka. Odjakživa, co si pamatovala, se zajímala o rachotící stroje, jemnou techniku a konstrukci tkalcovských stavů v rodinném podniku. Bohužel ji nikdo nebral vážně, protože je dívka. Alba si povzdechla. Byla by spokojená i s tím, kdyby jí dovolili pracovat v tkalcovně, třeba jenom v kanceláři. Toužila po smysluplné práci a pochybovala, že ji jako matka a manželka najde. Jako by hra na klavír, zvládnutí různých jazyků a říct „ano“ vhodnému muži mělo být v životě ženy vším. No, kdyby to bylo na jejích rodičích, tak jistě. Ale Alba má svobodnou vůli a nenechá si ji zakazovat, ať se to otci a matce líbí, nebo ne. Stále se usmívala, protože její návrat domů byl radostným okamžikem, který si nechtěla nechat ničím zkazit. S problémy se dokáže vypořádat i později.

„Co nevidět budu doma,“ zamumlala si pro sebe a dočasně potlačila myšlenky na rozhovory, které určitě povede s rodiči o jejich zastaralých názorech.

Zhluboka si povzdechla, protože se nedokázala zbavit všech obav. Nejpozději až mě požádají, abych něco zahrála na klavír, dojde k hádce, blesklo jí hlavou. Pak totiž rodiče poznají, že Alba netrávila čas studiem klasické hudby, ale jinými výstřednostmi. A ani jsem si nenašla snoubence, pomyslela si pobaveně.

Přitom velmi dobře chápala, že takzvané přátelské návštěvy se domlouvají pouze u přátel a příbuzných, kteří chtějí oženit syny. Na to v žádném případě nemínila přistoupit. Jako by manžel byl to, co jí chybí ke štěstí! No to rozhodně ne.

Jakkoli mohly být některé věci v rodině Lembergových pro Albu mrzuté a nepříjemné, velmi se jí po všem stýskalo. Nejen po jejích blízkých, ale i po kopcovité krajině, hustých lesích, zelených loukách a rozlehlých polích. I když v Martínkovicích nebo v nejbližším větším městě Broumově nebyla nouze o možnosti trávení volného času, nepanoval tam takový shon, jaký Alba znala z metropolí, které navštívila. Život ve velkoměstě nebyl nic pro ni. Neměla zálibu v návštěvách zakázaných tančiren, zakouřených barů a tajných klubů. To ale dceru matčiny kamarádky Käthe z Berlína vůbec nezajímalo a Albu neustále používala jako alibi k tomu, aby si sama co nejvíc užila, a patřičně se tím vychloubala. Bylo to, stručně řečeno, únavné. Proto Albu o to víc potěšilo, že teď, krátce před Vánocemi, bude moct zase spát ve vlastní posteli a nikdo ji nebude tahat ven na průzkum nočního života.

Navíc to bylo její oblíbené roční období, kdy příroda upadla do hlubokého spánku a vše ztichlo, což působilo až magickým dojmem. Dlouhé noci v zimní idyle, zamrzlé rybníky, na kterých se dalo bruslit, měly v sobě to zvláštní kouzlo, které Alba v létě nevnímala. Toužila po vůni pečených jablek a ořechů a těšila se na dlouhé procházky ve třpytivě zasněženém zimním lese. Možná už zítra půjde s mladším bratrem Kilianem sáňkovat na některý z mnoha svahů.

Hlášení průvodčího, že zanedlouho dorazí na nádraží v Broumově, ji vytrhlo ze zasnění. Alba vstala a rychle si oblékla zimní kabát. V kupé kromě ní nikdo nebyl, a tak se potýkala se zavazadly sama. Na okamžik ji těžký náklad převážil a ona zavrávala, ale pak znovu našla rovnováhu a vydala se k východu. Nepotřebovala ničí pomoc – všeho, co chce, dosáhne vlastním přičiněním.

Se spokojeným výrazem ve tváři čekala u dveří, až vlak s hlasi-
tým skřípěním vjede do stanice a konečně zastaví. Srdce jí tlouklo
o něco rychleji, když se schůdky vysunuly a ona mohla vystoupit.

Když Alba překonala stupně a nechala průvodčího, aby jí podal
kufr, zhluboka se nadechla. Ve vzduchu se vznášel nepatrně sirnatý
pach uhlí, páry a horkého oleje. Krátce se rozhlédla. Nástupiště
bylo sice zametené, ale protože v posledních dnech pravděpodobně
nepřetržitě sněžilo, příval sněhu se nepodařilo dostat pod kontrolu.
Alba se rozhlížela po nějakém zřízenci, ale žádného nenašla.

„Můžete jít konečně dál?“ zaláťerila za ní tělnatá matrána. „Zdržu-
jete tady!“

Alba pokračovala v cestě, i když ji to rozčilovalo. Všichni asi ne-
mají tak dobrou náladu jako ona. Napřímila se a nespokojené ženy
si nevšímalá. Alba byla pryč už několik měsíců, ale uvědomovala si,
že leckdo pořád ještě ví, kdo je. Dcera Carla Lemberga se na ve-
řejnosti nehádá s cizími lidmi. Albina výchova vyžadovala, aby se
nesnížila na popudlivou úroveň té mrzuté osoby.

Ozvala se píšťalka, dveře se zavřely a parní lokomotiva se pomalu
rozjela do rytmu hluku motoru a pohybuující se hory oceli. Alba se
na chvíli zastavila a obdivovala stále stoupající sílu záběru černého
monstra. Dřímala v ní veliká touha prozkoumat blíž podstatu a způ-
sob fungování motorů a strojů. Ale už jen to, že vyjádřila takový
zájem o techniku, bylo pro rodiče téměř skandální. Během její ne-
přítomnosti se na tom určitě nic nezměnilo. Pocítila, jak se v ní
projevuje určitá rezignace. Alba se nechtěla znovu rozčilovat kvůli
nespravedlnosti, že její bratr Ferdinand směl studovat na Německé
vysoké škole technické v Praze – a ona ne. Proto šla dál a už nemys-
lela na vlak se všemi jeho technickými detaily a vymoženostmi.

Opatrně našlapovala, aby si v rozbředlém sněhu nezničila jemné semišové boty. Nechala za sebou nástupiště. Prošla malou nádražní budovou, kde se několik nově příchozích pozdravilo se svými blízkými, a nakonec s pátravým pohledem vstoupila na kryté schody přímo před sebou. V soumraku odcházejícího dne nedokázala rozeznat otcova šoféra.

„Albo!“ uslyšela vzápětí mužský hlas a srdce jí radostně poskočilo.

Ferdinand! Teď už ho viděla i ona. Bratr pro ni přijel otcovým černým Opelem Admiral. Ležérně se opíral o dveře řidiče a mával na ni.

Neviděla ho celé měsíce a strašně se jí po něm stýskalo. Ferdinand se rozběhl a po několika krocích se ocitl u ní. Alba upustila kufr a rozpráhla paže. Bratr byl o hlavu vyšší než ona, i když ani ona s výškou metr šedesát osm nebyla malá. Jeho tmavě hnědé vlasy byly trochu přerostlé, nepoddajná kadeř mu neustále padala do čela. Obešel se bez klobouku, který v tomhle počasí nosila většina mužů. Knoflíky na tmavě šedém kabátě nebyly zapnuté, límec měl vyhrnutý. Ferdiho šedomodré oči zářily a v koutcích úst mu pohrával úsměv, když ji k sobě přivinul. Voněl po kořeněné vodě po holení. Není divu, že se k němu ženská srdce houfně slétají, pomyslela si Alba a přitulila se k jeho široké hrudi.

„Jsem moc ráda, že tě vidím! Člověče, Ferdi, otec mi neřekl, že budeš doma dřív než já! Předpokládala jsem, že budeš muset zůstat v Praze až do Štědrého dne.“

„Zařídil jsem si, abych přijel dřív,“ odpověděl bezstarostně. Ferdinand ji několik vteřin objímal, potom ji od sebe trochu odstrčil, podržel ji za ramena a důkladně si ji prohlížel. Byl to zkoumavý

pohled, jak se sluší na milujícího bratra, který se stará o blaho mladší sestry. Snažil se, aby se mu v očích zračila přísnost, ale moc se mu to nedařilo. Alba se usmála.

„Když se nejstarší dcera vrací domů, rád převezmu povinnosti spojené s odvozem,“ vysvětloval vesele. „Odpusť mi, že jsem pro madame nepřipravil červený koberec. Vidím, že ti posledních pár měsíců opravdu prospělo, sestřičko.“

„Ach, přestaň, uvádíš mě do rozpaků. Po tak dlouhé cestě určitě vypadám hrozně.“ Alba se snažila upravit si rukama kaštanové kadeře, ale i bez zrcadla tušila, že se jí to nepodařilo.

„Ty nemůžeš nikdy vypadat hrozně, Albo. Na to jsi příliš hezká.“

„Ach, ty zhýralče. Schovej si své lichotky pro jiné dámy, na mě jimi neplýtvej.“ Alba věděla, že s dlouhýma nohama, štíhlou postavou a jemnými rysy vypadá přitažlivě. Ale nehledala ctitele, a navíc by byla radši, kdyby ji někdo posuzoval víc podle toho, co má v hlavě, než podle toho, jak vypadá. To se bohužel stávalo jen málokdy.

Ferdinand jí vzal kufr. „Možná si to prostě jen trochu nacvičuju,“ dobíral si ji. „Pojď, pojedeme, než tady zmrzneme.“ Byla mrazivá zima, její dech zanechával ve vzduchu malé bílé obláčky. Tváře ji už brněly.

Společně zamířili k autu, Ferdinand uložil její zavazadlo do kufru. „Proboha, Albo, co tam máš? Cihly?“

Hravě ho poplácala po paži. „Asi jsi zapomněl, že jsem nebyla doma už několik měsíců. Můžu řídit?“

Ferdinandův výraz po její prosbě nezračil radost, ale neklid. S povzdechem odpověděl: „Myslíš, že je to dobrý nápad?“ Bouchnutí zavírajícího se víka kufru bylo tak hlasité, že sebou Alba trhla.

Probudil se v ní vzdor. Přimhouřila oči. „Rozhodně! Víš, že to umím.“

Ferdinand si povzdechl a promnul si čelo, jako by ho bolela hlava. Alba se chvíli dívala na bratra a uvědomila si, že ten napjatý výraz nepatří jí. „Co se děje?“ zajímala se. „Už jste se zase pohádali?“

„Kdo?“ Ferdi jen předstíral naivitu, ale Alba se nevzdala.

„No, otec a ty, samozřejmě! Vidím přece, že tě něco trápí.“

Alba litovala, že se jeho neshody s rodiči v posledních měsících nevyřešily ke spokojenosti všech.

„Dobře víš, jaký je, sestřičko. Tak pojedeme.“

„Jen když budu smět řídit.“

„Ty si prostě nedáš pokoj.“

Ve tváři se mu zračila radost ze shledání, převládal však výraz smutku spojený s bolestným úsměvem, který mohl sestře vyslat jen ustaraný bratr. Samozřejmě nechtěl, aby řídila, protože jeho otec by vyletěl vzteky z kůže, kdyby to zjistil. Vždyť neměla ani řidičský průkaz, ale to jí bylo jedno.

„Prosím,“ žadonila Alba s nevinným zamrknáním – a ještě než otevřel ústa, věděla, že vyhrála.

„No dobře, ale ne abys sjela do příkopu. Silnice jsou zledovatělé!“

Alba zatleskala jako malé dítě a zasmála se. „Jsem snad nějaká amatérka?“

Loni, než se vydala na cestu, s ní Ferdinand mnohokrát tajně cvičil na polní cestě, protože na něj tak dlouho naléhala, až to nakonec vzdal. Nejdříve si počínala trochu zmateně, protože řídit a používat spojku nebylo tak snadné, ale na konci léta se proháněla po strništích jako závodnice.

„No jistě, Albo. Už teď lituju muže, který si tě jednoho dne vezme. Budeš se s ním přít do krve.“

Alba tuto narážku přešla mlčením, ale dobře věděla, že Ferdi má pravdu. Rozhodně nebyla žádná tichá myška, která by na všechno jenom poslušně přikyvovala. To byl vždycky její problém. Nebo ne její, ale spíš jejích rodičů.

Alba usedla za volant a nastavila sedadlo a zrcátka. Pak nastartovala. Řadový šestiválcový motor opelu zaburácel. „Fantastické!“ zamumlala blaženě a sešlápla plyn. Pneumatiky chvíli prokluzovaly a zadní část auta se dostala do smyku. Alba okamžitě trochu ubrala plyn. Díky tomu dostala situaci rychle pod kontrolu. „Do Martínekovic to není daleko,“ snažila se uklidnit bratra, který se s mučivým zvukem sesunul na sedadlo spolujezdce.

„Otec mě zabije, jestli mu admirála někde klepneš.“

„Ale no tak, vzhop se!“ napomenula ho Alba. „Odkdy jsi takový ufnukanec? Dám si přece pozor.“

Ferdinand neodpověděl a ona se soustředila na řízení. V zatáčkách jí trochu klouzal zadek vozidla, ale to nebylo při tomhle počasí nic neobvyklého. „Miluju to!“ zavýskla, když míjeli ceduli s názvem města a ona konečně mohla zařadit třetí a poslední rychlostní stupeň.

„Ty nás zabiješ,“ zabručel Ferdinand zachmuřeně, ale na sedadle spolujezdce se přece jen trochu uvolnil. Uvědomila si, že ji chtěl jen poškádlit, a držela jazyk za zuby. Ferdinand se mezitím podíval z bočního okénka.

Okresní silnici lemovaly vysoké stromy a metrové závěje, byla už skoro tma. Auto míjelo jedno zasněžené pole za druhým. Tady opravdu lišky dávají dobrou noc, uvědomila si Alba šťastně a obě-

ma rukama pevně svírala volant. Když dorazili na autobusovou točnu v Horní Rokytnici, zabrzdila, ale příliš pozdě si uvědomila, že podcenila rychlost. Admiral se dostal před hostincem do smyku.

„Zatraceně!“ zaklela, zařadila první rychlostní stupeň a dupla na brzdu.

„Albo!“ zakřičel Ferdinand a zakryl si rukama obličej.

Snažila se zabránit nejhoršímu. Minuli však zatáčku, kterou by musela odbočit doprava, aby se dostala k domu rodičů, a pokračovali v klouzavém smyku. Všechno se seběhlo nesmírně rychle. Zadní část vozu najednou ožila a Alba nebyla schopna znovu získat kontrolu. Místo toho se několikrát otočili. Alba ztratila orientaci –, a tak nakonec skončili v příkopu přímo u potoka.

Ferdinand zaklel tak drsně, až Albě zazvonilo v uších. Srdce jí silně bušilo.

„Jsi zraněný?“ chtěla vědět od Ferdinanda.

„Ne! Věděl jsem, že je to hodně hloupý nápad,“ zavrčel Ferdinand mezi zaťatými zuby a vyšel ven, aby se podíval na opel.

Měli štěstí v neštěstí, alespoň se jim nic nestalo. Motor stále běžel, ve světlech reflektorů tančilo několik sněhových vloček. Albě se roztrásly ruce, a tak radši nepouštěla volant. Jak se to mohlo stát? Vyčítala si to a zároveň se obávala hromobití, jež na ni sešlou rodiče.

„No tohle!“ zaláteřila a na chvíli zavřela oči. Trvalo jí jen pár vteřin, než se uklidnila natolik, aby pochopila celý význam a dosah situace. Vystoupila s podlomenými koleny a postavila se vedle Ferdinanda. Měl ruce zkřížené na hrudi a rozhodně nevypadal nadšeně. Bratr ani nemusel říkat, co si myslí. Buď ho čeká obrovské pokárání za to, že sjel s otcovým autem do škarpy, nebo Alba a on

přetrpí takové kázání, že to mnohonásobně překoná výčitky prvního případu.

„Je mi to líto,“ zamumlala Alba sklíčeně. „Dám to zase do pořádku. Slibuju.“

„Ach, Albo, buď teď aspoň chvíli zticha! Na to, že jsi právě dorazila, jsi toho už natropila víc než dost. Jak jsem mohl být tak hloupý...“ Nemusel větu dokončit, protože i tak věděla, že je to pouze její vina.

Alba se nadechla, aby odpověděla, když vtom něco zaslechla. Zarazila se.

Zatraceně. Jestli až dosud doufala, že se jim podaří vytlačit admirala zpátky na silnici, než si jich někdo všimne, teď bylo po naději. Zaslechla totiž, jak se k nim s cinkotem zvonečků blíží koňské spřežení. Skvělé. Prostě paráda. Její příchod nemohly provázet nepříznivější okolnosti.

„Hlavně kvůli mně nelži,“ varovala bratra. „Beru vinu na sebe.“ Nedovolí mu, aby pro ni nasazoval krk. To tedy v žádném případě.

„Tobě asi přeskočilo. Budeš mít navěky domácí vězení, nebo ještě hůř, budeš se učit hrát na klavír se slečnou Sauerbierovou.“

Alba se ušklíbla. Ferdinand samozřejmě věděl, jak moc Alba nenáviděla své hudební vzdělávání a jak vehementně na něm matka trvala. Skutečnost, že dokázal v této ošemetné situaci žertovat, však pro ni znamenala úlevu. Rodiče ale nejspíš nepřijmou se stejným humorem, že se Albina vzpurná povaha v posledních měsících neuklidnila. Přesto nechtěla, aby Ferdinand zaplatil za to, co způsobila ona. Sámě se dvěma chladnokrevníky byly teď tak blízko, že Alba viděla, kdo sedí na kozlíku. „Gretl Pfaffenzellerová,“ vyhrkla s úlevou a zamávala na svou dávnou kamarádku ze školy. Určitě

jim může pomoci. Gretl zastavila koně. Z nozder jim vylétaly bílé obláčky.

„Albo? Ferdinande? Stalo se vám něco?“ Gretl měla na sobě hnědé kalhoty, černé boty a kožich. Blondaté vlasy měla ostříhané do mikáda, už jí nesahaly až k pasu jako dřív. Upevnila uzdu, odložila bič a hbitě seskočila do sněhu. „Jste zranění?“

„Ne, jsme v pohodě! Ale auto uvázlo ve škarpě,“ odpověděla Alba.

„Vítej doma, Albo! Určitě sis to představovala jinak.“ Gretl ji vroucně objala. Voněla senem a koňmi, byla to důvěrně známá a příjemná vůně.

„To máš tedy pravdu,“ odpověděla Alba zkroušeně, ale přesto byla nesmírně šťastná, že se s přítelkyní zase tak nečekaně shledala.

„Tebe nám posílá samo nebe,“ vyhrkl Ferdinand a šibalsky se usmál. „Anděl nám v této nouzové situaci přijde velmi vhod.“

Alba potlačila nechápavé zavrtění hlavou. Bratr by přece nevyužil nastalé situace k flirtování s Gretl... Ale nepřekvapilo by ji to, byl to sukničkář. Snad její přítelkyně ví, že s ní Ferdi nemá vážné úmysly.

„Jsem nevýslovně ráda, že tě vidím, Gretl, i když okolnosti mohly být příznivější. Teď už to ale nezměníme a naštěstí se nám nic nestalo. Ale já, hloupá husa, jsem sjela otcovým autem do příkopu, i když mě Ferdi varoval. Můžeš nám pomoci? Třeba se nám tak podaří uniknout smršti výčitek.“

Gretl přikývla. „Samozřejmě. Myslíš, že se nám společně podaří vytlačit auto zpátky na silnici, nebo mám vypřáhnout koně?“

Ferdinand si svlékl kabát a pověsil ho na drožku. „Nerad bych ztratil ještě víc času. Zvládneme to. Albo, ty budeš řídit. A ty, Gretl, myslíš, že bys se mnou mohla zatlačit zezadu?“

Alba málem obrátila oči v sloup. Bylo zřejmé, co má bratr za lubem. Gretl se posměšně uchechtla a povytáhla obočí. Buď Ferdinanda prokoukla, nebo o něj neměla zájem. V každém případě zůstala naprosto klidná. „Silný muž, jak jinak. No tak ukaž, co umíš.“ Brodila se sněhem až k zavazadlovému prostoru auta. Alespoň že stálo správně.

„Albo,“ vyzval ji Ferdinand, „musíš zařadit neutrál a zatlačit ze strany řidiče. Je ti to jasné?“

Za normálních okolností by proti jeho autoritářskému tónu protestovala. Byla ale za tuto nepříjemnou situaci zodpovědná, a tak držela jazyk za zuby a udělala, co jí řekl.

Trvalo to několik minut, ale nakonec admiral stanul opět na silnici. Jako by se vůbec nic nestalo.

Alba syčivě vydechla a vyslala do nebe malou děkovnou modlitbu. „Nech si to pro sebe,“ požádala Gretl.

Ta přikývla a zvedla na pozdrav ruku k čelu. „Samozřejmě. Pod jednou podmínkou.“

„Ano?“

„Co nejdřív se sejdem v Café Herzog na Ringplatzu a popovídáme si o tom, jak se ti v posledních měsících dařilo. Nemůžu se dočkat, až uslyším, co všechno jsi zažila.“

Alba kamarádku objala. „To je přece samozřejmost a těším se na to! To rozhodně uděláme. Děkuji ti, Gretl.“

„Můžu jít s vámi?“ ozval se Ferdinand se širokým neodbytným úsměvem.

Gretl a Alba si vyměnily vědoucí pohledy a Gretl se na Ferdinanda usmála. „Užij si hezký čas a pohodu se sestrou. Dobrý večer vám oběma.“ Nasedla zpátky na kozlík a pokračovala v cestě smě-

rem k Broumovu, kde se nacházela tiskárna Gretliny rodiny. Alba se chtěla zeptat, proč je na cestě se sáněmi, a ne s valníkem, ale to dožene později – kvůli její neopatrnosti už stejně přijedou pozdě.

Ferdinand už nastoupil a netrpělivě zavolał: „Tak už pojď. Matka má určité starost, kde jsme. A kdyby to bylo jenom na mně, nechal bych si to, co se teď stalo, pro sebe.“

Albě neunikl jeho podtón. Takže se opravdu pohádal s otcem, pomyslela si, když mlčky nastupovala na místo spolujezdce. Ti dva byli jako pes a kočka. Dřív neminul skoro den, aby se otec s Ferdinem nedostali do křížku.

Blížili se k vile Lembergových a Alba cítila stále větší napětí. Už z dálky viděla rozsvícená okna rodinného domu. Ferdinand auto bezpečně provedl kovanými vraty. I tady byla cesta zasněžená. Alba se těšila, až se sem vrátí; rozléval se v ní pocit štěstí, že je konečně zpátky doma. Všechno bylo tak důvěrně známé. Malé arkýřové okénko, ve kterém se dalo tak pěkně sedět a číst. Velká jídelna s nádherně vyzdobeným krbem, nad kterým se skvěl obraz dědečka, aby všem připomínal, komu vděčí za to, že tu dnes jsou. Alba si vzpomněla na nespočet obrazů v domě, které zdobily stěny. Motivy sahaly od loveckých výjevů až po zátiší, jimž dávala přednost matka. Téměř v každé místnosti pokrývaly podlahu drahé perské koberce, starožitný porcelán byl uložen v příbornících, kterých bylo tolik, že se všechny nevešly do jedné místnosti. Přízemí vily bylo prostorné a nacházely se v něm nejen obytné prostory rodiny, ale také písárny otce a matky a výborně vybavená knihovna. Stěny zdobily drahé hedvábné tapety, stejně jako v rodinných ložnicích. Služebné bydlely v podkrovní místnosti, kuchařka, hospodyně a služebnictvo měly ubikace v suterénu, kde se nacházela kuchyně

a sklady. Nikdo v obci se nemohl pochlubit tak velkolepým domem jako Lembergové. Alba uvažovala, jestli se během její nepřítomnosti něco změnilo.

To ji přivedlo zpátky ke skutečně podstatné otázce – její budoucnosti.

Na vážný rozhovor o profesní perspektivě, který chtěla vést s rodiči, bude po tom všem rozrušení muset zapomenout. Pokud už atmosféra i tak zhoustla, nemohla ještě přicházet se svými přáními. Snažila se nedat na sobě nic znát, ale radost z návratu náhle utlumil tísnivý tlak v hrudi. Vypadalo to, jako by se všechny nádeje, které do toho večera vkládala, rázem rozplynuly.

Kapitola 2

Carl Lemberg seděl u svého psacího stolu. Tmavý nábytek v jeho písárně působil v záři elektrického světla téměř tísnivým dojmem. Dnes odešel z tkalcovny dřív, ale stále ještě měl tolik vyřizování, že se odebral do domácí pracovny. Znovu a znovu si mnul pulzující spánky. Ale bez ohledu na to, co dělal, to nic neměnilo na číslech, která se mu na papíře rozplývala před očima.

Právě teď, tak krátce před Vánocemi, nemohl podniknout nezbytné kroky ke zvýšení ziskovosti v rozsahu zajišťujícím dlouhodobé přežití takto velké společnosti.

Přežít, opakoval si v duchu. Zatím se jim to dařilo. A přesto... Nikdy se jim nepovedlo zcela setřást důsledky deprese způsobené globální ekonomickou krizí po Černém pátku. To bylo téměř před deseti lety! Polovina věčnosti. Tři roky po velkém krachu na burze museli prodat Emiliino věno – barvírnu v Krkonoších. Po Černém pátku už prostě nebyla zisková, protože si nikdo nic neobjednal. Potom jim zůstaly pouze Martínkovice a Jetřichovice, které se specializovaly na jiný materiál. Ale i to bylo moc. Carl bojoval jako

lev, aby dokázal udržet obě továrny v broumovském regionu. Myslel na svého otce a na to, že by se obrátil v hrobě, kdyby věděl, s čím dnes bojují. Svého času odešel Benedikt Lemberg, syn soukeníka, ve svých dvaceti letech do Brna jako tkalcovský tovaryš. Carlův otec se s velkou pílí vypracoval na předního průmyslníka, koupil továrny a vybudoval z nich velkopodnik v Broumově, který po jeho smrti vedl nejstarší syn Gustav. Carl jako mladší získal na oplátku velkolepý počáteční kapitál a vybudoval v Martínkovicích vlastní moderní společnost. Nikdo si tehdy nedokázal představit, že bude dnes čelit takovým těžkostem.

„Čert to vem,“ zabručel Carl a pohodlně se opřel v tmavém koženém křesle. Stolní lampa se zeleným stínidlem jemně osvětlovala ušlechtilou mahagonovou desku, na které ležely četné dokumenty.

Kéž by šlo jen o továrnu!

Z jeho čtyř dětí ho bolela hlava přinejmenším stejně jako z financí. Carl však nebyl člověk, který by trávil spoustu času trápením a přemýšlením, jestliže měl pocit, že to stejně nepovede k žádnému závěru. Toho večera už nebylo možné očekávat nějaké rozumné řešení, a tak účetní závěrky řádně složil a zasunul je do hnědého pořadače, který okamžitě nechal zmizet ve svém kufříku. Právě včas, jak si všiml, protože klika se už pohnula a do místnosti vstoupila jeho žena. Emiliiny blondáté vlasy splývaly v jemných vlnách kolem srdcovitého obličejce až k bradě. Měla ostře řezaná ústa, rty se jí roztáhly s nenapodobitelnou přesností do úsměvu, který vyjadřoval spíš otázku než cokoli jiného. Měla na sobě tmavě modré šaty po kolena s bílými švy z jedné z nejjemnějších hedvábných látek, které se vyráběly v tkalcovně Lembergových. Dvouřadý perlový náhrdelník s dokonale sladěnými náušnicemi je skvěle doplňoval.

„Drahoušku, ty tu pořád ještě sedíš.“ Neuniklo mu lehké pokárání, zakryté mírným výrazem obličeje. „Nechceš přijít a uvítat Albu?“

„Velmi rád. Těší mě, že se vrátila. Konečně budeme zase všichni pohromadě.“

Charlotte, mladší sestra, byla už pár dní zpátky z dívčí internátní školy. Když na začátku týdne přijela, byl v šoku. Byla to už na pohled žena, ale přitom ani trochu nezmoudřela. Carl doufal, že učitelé na drahé internátní škole přivedou Charlotte k rozumu. Nebo ne, vlastně ani o to nešlo, protože Charlotte přesně věděla, co chce. Byla až přehnaně ambiciózní – ovšem ne, pokud šlo o její studijní výkony.

„Nemůžu se dočkat, až Albu zase uvidím,“ vyrušila ho ze zamýšlení Emilie.

„Nejen ty! Jsem zvědavý, jestli jí ten výlet nějak prospěl. Někdy si dělám starosti, že Alba je na ženu až příliš chytrá. Na druhou stranu, když si vzpomenu na Charlotte... U ní se mi někdy zdá, že v té pohledné hlavičce nemá nic jiného než hezké šaty, drahé šperky a touhu po přepychu.“ Odmlčel se.

„Tak jsi neměl to dítě tak rozmazlovat! Co vlastně chceš, Carle?“ Podobné rozhovory spolu vedli často.

„Myslím, že děti posuzuješ moc přísně!“ pokračovala dál Emilie.

Carl si uvědomil, jak v něm pomalu, ale jistě narůstá rozčilení. „Ty za mnou ale vůbec nezaostáváš, drahoušku. Jako by tvoje nároky byly menší; příliš často se podvoluješ, pokud jde o plnění hmotných tužeb a přání. Kdyby to bylo na mně, děti by nemusely žít v takovém luxusu.“

„Až tady skončíš, budu ráda, když přijdeš Albu uvítat.“ Emilie byla ztělesněním elegance – nic na ní neprozrazovalo, že s ním s největší pravděpodobností nesouhlasí.

Carl si přesto všiml, že se pohybuje na tenkém ledě. Téma peněz bylo něco, co mezi ním a Emilií často vedlo k napětí. Domníval se, že manželka žije příliš rozmařile, a ona si stěžovala, že jí neposkytuje to, co si zaslouží. Jako by mohl udělat něco pro ekonomický vývoj v zemi! Carl se zhluboka nadechl a uklidnil se. Nechtěl se hádat. Kromě toho měla Emilie v mnoha – ne ve všech – bodech pravdu. Byla příkladnou manželkou a matkou, která na sebe kladla vysoké nároky. Tuto dokonalost vyžadovala ve stejné míře i od svých blízkých a od zaměstnanců v domě. To někdy mohlo znamenat pro všechny zúčastněné takové vypětí sil, které hraničilo s agónií, alespoň pokud šlo o vnější zdání. Morálka a slušnost byly dvě ctnosti, které Emilie kladla hodně vysoko, stejně jako vystavování rodinného bohatství na odiv. Právě včas si teď Carl vzpomněl, že jako manželský pár mají stejný cíl: vést firmu a rodinu do budoucnosti tím nejlepším možným způsobem. Proto si své ženy tolik vážil, i když se někdy neshodli. Ta myšlenka ho obměkčila.

Když si uvědomil, že Emilie stále ještě stojí před ním a čeká, až pozdraví svou dceru, rychle se zvedl. „Miláčku, promiň, při práci jsem úplně zapomněl na čas. Hned tam budu.“

Teprve tichý výdech a krátké sevření rtů mu jasně ukázalo, co si Emilie myslí. *Už zase.* Carl pracoval rád a hodně. Možná až přespříliš, a přesto nikdy všemu nedostál.

Emilie se napřímila a založila ruce před štíhlým tělem. Se vznešeným přikývnutím mu jeho pochybení odpustila. „Samozřejmě vím, že jsi velmi zaneprázdněný. Přesto bych v této souvislosti

chtěla s tebou něco probrat. Jak víš, na druhý svátek vánoční přijedou na návštěvu Weissnerovi a tvůj bratr. Jaké víno máme podávat k jídlu? Jinak bych musela znovu požádat Josefa, aby nám obstaral pár lahví. Samozřejmě až se s Theresií dohodnu na jídelníčku. Naše kuchařka mi předložila skvělé návrhy. Jistě si umíš představit, jak nás tlačí čas. Dnes je dvaadvacátého...“

Carlovi šumělo v hlavě. Bylo mu srdečně jedno, jaký nápoj bude mít ve sklence k pečení. Proto raději přenechal otěže personálu samozřejmě své ženě. Měl jiné starosti.

Emilie v té věci něco tušila, ale nevyptávala se – vycházela z toho, že obchody jsou jeho záležitostí. A v tomto ohledu s ní souhlasil. Nic by nebylo nepříjemnějšího, než kdyby musel ženě skládat účty i za tovary.

„Jsem přesvědčen, že se skvěle rozhodnete i beze mě,“ odpověděl proto klidně. „Nechme to na Josefovi, aby zkontroloval zásoby. Kdybyste potom ještě potřebovali mou radu ohledně výběru, rád si znovu s tebou popovídám, miláčku.“

Manželka pravděpodobně chtěla nabídnout na uvítanou to nejdražší šampaňské. Carl se raději zdržel toho, aby si v duchu spočítal, kolik by ho taková večeře včetně vybraných moků stála. Dříve by se tomu zasmál, ale od té doby se toho hodně událo.

Ne, to nebyla cesta, kterou se teď chtěl vydat.

„Miláčku, byla bys tak hodná a poslala Josefa za mnou nahoru? Chci se převléct,“ požádal místo toho ženu.

„Myslím, že je zaneprázdněný, ale Ignaz ti pomůže.“

Neptal se, co má komorník důležitějšího na práci než se starat o záležitosti svého pána, a odpověděl: „Dobře, drahoušku. Uvidíme se tedy při večeři.“ To byl další bod, který musí příležitostně

s manželkou probrat. V tomto domě bylo příliš mnoho personálu. Se všemi technickými vymoženostmi, které v posledních letech i přes napjatou ekonomickou situaci pořídil, musí nejméně polovinu služebnictva propustit. Zároveň ale nepotřeboval drby ve vesnici. Zvěst o propouštění by se šířila jako požár a nebylo by to dobré pro morálku v tkalcovně. Ne, něco takového nechtěl riskovat. Ale spoň ne právě teď.

Ale v novém roce bude muset dojít k několika změnám, protože takhle to dál nejde. Jestlipak ode mě ti nejlepší lidé neutečou, pomyslel si sklíčeně.

* * *

Charlotte seděla u toaletního stolku a česala si zlaté kadeře. Všechny lampy v jejím pokoji byly rozsvícené a příjemně zářily, i když venku už byla tma. Narůžovělé tapety se tu a tam zaleskly v odrazu lustru. Alba právě dorazila, teď už byli všichni doma, Vánoce mohly začít. Kéž by tak na ně měla náladu! Pravdou byl pravý opak. Na internátní škole Charlotte potlačila všechny myšlenky na domov, ale právě teď si nadmíru jasně uvědomovala, že se nic nezměnilo. Charlotte byla stále mladší sestra, až druhá v pořadí, a Alba byla ta, na kterou se všichni dívali nejdřív. To už samo o sobě bylo dost špatné, ale Alba navíc vypadala fantasticky, byla chytrá a nenechala se ničím vyvést z míry. Nebylo to tak, že by Charlotte sestru nenáviděla, ale trnem v oku jí bylo to, že Alba se obvykle měla lépe než ona, aniž by si to uvědomovala. Charlotte ještě sestru od chvíle, kdy ji Ferdinand vyzvedl na nádraží, nepozdravila a ani teď po tom zrovna moc netoužila.

Zamyšleně si znovu a znovu pročešávala vlasy, pak odložila kartáč a podívala se na výsledek. Účes byl v pořádku, ale co ten zbytek? Nahnula se trochu blíž k zrcadlu a přejela si ukazováčkem po malém hrbolku na kořeni nosu, který ji nesmírně trápil. Našpulila rty a snažila se o koketní výraz. Zdálo se jí, že má příliš úzké rty, ale samozřejmě doma nemohla používat rtěnku. Matka ani netušila, že má tři různé v jasně červených odstínech. A kdyby to bylo podle Charlotte, nemuselo by se na tom vůbec nic měnit. Matce se nelíbilo, když se mladé dámy líčily. Podle jejího názoru to nebylo pro urozenou dceru vhodné. „Přece nechceš vypadat obscénně a lacině,“ napomenula ji nakonec matka a přísně povytáhla dokonale vytrhané obočí.

Matka vůbec ničemu nerozuměla! Bylo zkrátka módní nalíčit si rty tmavě červenou barvou a nosit ty nádherné široké kalhoty Marlene. Nic z toho jí nebylo dovoleno.

Znuděně si povzdechla. Jak jenom má přežít prázdniny? Tady, v tomhle malém zapadákově, kde nežily ani dva tisíce lidí? A většina z nich byli navíc rolníci nebo tovární dělníci!

Ačkoli život na internátě nepostrádala, už teď jí chyběly možnosti a příležitosti, jak si užívat a bavit se mimo tyto zdi. Charlotte vstala a uhladila si záhyby sukně, k níž si vzala halenku s jemnými perleťovými knoflíky – a se zvednutým límcem, protože cucflek na krku ještě úplně nevybledl. Trochu si stáhla stojáček a podívala se na žlutozelenou skvrnu na pravé straně krku. Že si ten švýcarský nešika nedokázal dát pozor! No, rozhodně je to pro ni ponaučení. Až dosud šlo všechno dobře a ona dokázala toto malé svědectví o své volnočasové aktivitě přede všemi skrýt. Neuměla si ani představit, že by se o tom rodiče dozvěděli. Nebo učitelé na internátě.

Charlotte si raději nedomýšlela, co by se s ní v takovém případě stalo. Lucern byl už beztak strašlivě z ruky, ale aspoň se dalo něco zažít i za zdmi školy. Kdyby ji poslali na jiné, ještě menší místo ve vnitrozemí, zvadla by a odumřela jako primule, kterou zapomněli zalévat.

Vydechla a postupně se zase uklidnila. Naštěstí si toho nikdo nevšiml a těch pár dní, které potřebovala, než se vše zahojí, dokáže to nedopatření skrývat. Naštěstí byla zima a člověk se mohl teple obléknout. Dosud ale nevěděla, co bude dělat čtyřiaadvacátého, kdy se očekávaly slavnostní večerní šaty.

„Čas je nejlepším rádcem,“ zamumlala si pro sebe to hloupé rčení, které tak ráda používala mamincina oblíbená služebná Margot.

Hlavně na to nesmí přijít ona, pomyslela si Charlotte. Vždycky hned donáší. Tak to bylo odjakživa. Jakmile v dětství někdy vyvedla něco nepatřičného a Margot se to doslechla, měla to Charlotte spočítané. Bylo to něco úplně jiného než dobromyslná hospodyně Maria, která potomkům rodiny Lembergů vždy trpělivě naslouchala.

Charlotte už sice nebyla dítě, ale její dnešní tajemství byla přece jen o něco cennější, a proto je musela za každou cenu zachovat. Jinak by mohla zapomenout na svobody, jichž si pravidelně doprávala.

„Ach, kdyby se tu tak dalo zažít něco, co by stálo za utajování,“ politovala sama sebe, když odcházela z pokoje, aby se neopozdila na večeři.

V domě Lembergových se obvykle nežilo příliš formálně, ale dnes, když se všichni členové rodiny konečně sešli, dala matka jasně najevo, že v nadcházejících dnech budou jíst společně. Do

jisté míry se mamčin požadavek dal jistě vysvětlit i přítomností babičky Helene. Charlotte měla někdy dojem, že se Emilie vlastní matky bojí.

„Co si to pro sebe mumláš?“ Charlotte vytrhl ze zamyšlení něčí hlas.

„Babičko,“ vyhrkla zaraženě.

Co slyšela? Charlotte polilo pod halenkou horko, ale nedala nic najevo a usmála se. To bylo něco, co zvládala opravdu úžasně: nevinný výraz ve tváři.

Z obličeje Helene Schwemmerové možná kdysi vyzařovala krása, ale pokud tomu tak někdy bylo, bylo to už dávno. Měla příliš úzká ústa, příliš pichlavé oči, kůže na vysokých lících kostech vypadala tenká jako pergamen. Protáhlému obličejí dominovaly ostré linie. Babička se opírala o hůl, protože v posledních dnech ji trápila dna. Držela se vzpřímeně pouhou silou vůle a jako vždy měla na sobě elegantní šaty a dokonale sladěné střevíce. Byla to vznešená dáma, která někdy postrádala srdečnost. Charlotte věděla, že babička již v první světové válce ztratila svého nejstaršího syna a krátce nato ovdověla. V padesáti letech jí ze dne na den zemřel manžel na mozkovou mrtvici. Helene nezbývalo nic jiného než se o obchody postarat osobně. Schwemmerovy továrny ve Varnsdorfu vedla pevnou rukou, dokud je s výjimkou Emiliina věna – barvírny v Krkonoších – nepřevzal její mladší syn Theodor. Alespoň tak to vždycky popisovala matka, když na toto téma přišla řeč. Ve stejné míře, v jaké se Charlottina matka distancovala od představy, že by sama musela pracovat, byla vděčná za bohatství, které přinesla do manželství. Často jí o tom vyprávěla, zejména v souvislosti s tím, že dcery sice mají mít školní vzdělání, ale podnik musí přenechat

svým budoucím manželům. Snad se to všechno dnes večer nezačne znovu probírat, blesklo Charlotte hlavou, když se nabídla, že babičku doprovodí dolů. Staré historky ji nudily.

„Až přijde den, kdy nebudu moct chodit po schodech bez pomoci, dám ti vědět, dítě,“ řekla Helene. Záměrně znuděný tón babiččina hlasu Charlotte rozčílil.

Tak to ne, pálilo ji na jazyku, ale právě včas se kousla do dolního rtu. To by jí tak ještě chybělo. Kdyby babičce odporovala nějakým štiplavým komentářem, nebylo by hlavním tématem večera jmění rodiny Schwemmerových, ale Charlottino nevhodné chování. Charlotte se bez takové pozornosti ráda obejde. Ne že by se jí nelíbilo být středem pozornosti. To jistě, ale ne tímto způsobem. Potřebovala obdiv přinejmenším stejně jako ostatní lidé smetanu v černé kávě.

Kromě toho by se stížnost na Charlottino chování obrátila proti matce Emilii. A Charlotte na sebe nechtěla přivolat její hněv. Měly velmi dobrý vztah, který se nemusel nutně vyznačovat mateřskou láskou, ale vědomím, že Charlotte je v tomto domě dcera, na kterou se lze spolehnout. To se o Albě říct nedalo. Ta vždy dělala přesně to, co se jí právě zachtělo, a nestyděla se ani za to, že neustále strkala nos mezi tkalcovské stavy a do strojovny v otcově továrně. Alespoň tak tomu bylo předtím, než ji poslali na tu dlouhou cestu.

Nebylo to tak, že by Charlotte nemohla Albu vůbec snést, ale neměla starší sestru zrovna moc ráda. Už jen proto Charlotte pečlivě dbala o to, aby byla v matčiných očích vždy v lepším světle. Stačilo, že Alba byla otcova oblíbenkyně, nesměla na svou stranu získat i matku.

Helene šla napřed a vnučka ji následovala dolů.

Nakonec společně vstoupily do jídelny. Služebná rozdělala oheň v krbu, přehrávala se gramofonová deska a bylo slyšet tiché zvuky klavíru. Oválný jídelní stůl, u kterého mohlo pohodlně sedět až patnáct lidí, stál na luxusním perském koberci. Křišťálový lustr se třpytil a zvýrazňoval atmosféru jídelny. Matka trvala na tom, aby služebnictvo včera, těsně před vánočními svátky, věnovalo hodiny mravenčí práce jeho cítění, a teď zářil oslnivým leskem.

V rizalitu se nacházela malá pohovka s kulatým servírovacím stolem, na kterém stála zelená rostlina. Nad krbem visel obraz otce, jemuž Carl vděčil opravdu za mnohé. Rodinné tkalcovny, přádelny a barvírny byly proslulé daleko za hranicemi Čech. Otec nikdy nepřestal zdůrazňovat dlouhou historii, zvláště když u stolu seděla babička. Charlotte ty rozhovory nudily – jediné, na čem jí záleželo, bylo, aby se sama nemusela starat o pokrok v jednotlivých provozech. Už jen proto nedokázala ani při nejlepší vůli pochopit Albin zájem o rodinný podnik.

Alba. Její starší sestra. Stála trochu opodál. Hezká a výřečná jako vždy. Osten žárlivosti se zabodl hluboko do Charlottina srdce. Vypadalo to až neuvěřitelně snadně, jak Alba dokázala s několika málo prostředky být oslnivě krásná. Albinu tvář charakterizovaly výrazné lícní kosti a jasně řezané rysy, ale všichni se shodli na tom, že nejkrásnější na ní byly pronikavé zelené oči, v nichž bylo při pozorném pohledu vidět zlaté tečky. Alba byla právě pohroužená do rozhovoru s otcem – samozřejmě. Snažila se znovu upoutat jeho pozornost, zatímco Ferdinand simuloval několik boxerských pohybů s nejmladším Kilianem. Zdálo se však, že Kiliana vůbec neláká bojovat se starším bratrem, i kdyby to bylo jen v žertu. Kilianovy popelavě šedé vlasy byly přísně sčesané dozadu, nad modrošedýma

očima mu bujelo husté obočí. Měl smyslné rty, skoro jako dívka, a trochu odstávající uši. Jeho formální oblek na něm vypadal příliš velký. Čtrnáctiletý mladík byl vychrtlý a bledý, vždycky býval křehký a neduživý. Ale žádný lékař nikdy nebyl schopen nic najít. Charlotte měla Kiliana velmi ráda, i když měli jen málo společného. Obecně se nedokázala dobře vypořádat se slabostí druhých. S výjimkou Kiliana – pro něho si vyhradila místo v srdci.

Matka zrovna pronášela něco káravého směrem k chlapcům, nejspíš že box se do jídelny nehodí, když objevila Helene a Charlotte. Zarazila se uprostřed věty a Charlotte přesně věděla proč.

Tak jsem se přece jen opozdila, problesklo jí hlavou. U toaletního stolku opět zapomněla na čas. Naštěstí měla po boku babičku. Matku nenapadne ji pokárat, protože Helene by to mohla vztáhnout i na sebe – obě přece přišly ve stejnou dobu. Charlotte vydechla úlevou. To by ještě chybělo, aby jí přede všemi vynadali jako malému děcku.

Alba přistoupila k Charlotte a objala ji. „Drahá sestro, moc ráda tě vidím.“

Charlotte musela závistivě přiznat, že Albina oslnivá krása za měsíce její nepřítomnosti ještě vzrostla. Sestřiny kaštanové kadeře se leskly, a dokonce i v tomto ročním období měla její pleť zdravou růžovou barvu. Rty byly plné a červené – nepotřebovala ani náznak líčidla, aby vypadala svůdně. To je nespravedlivé, pomyslela si Charlotte závistivě. Nedala však na sobě nic znát a jenom se sladce usmála.

Charlotte možná neměla Albin přirozený půvab, ale zato se vynaznačovala železnou vůlí a udělala by cokoli, aby dosáhla toho, co si předsevzala. V tomto ohledu se od Alby tolik nelišil, i když obě

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Česká naděje.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.